

AZ ESEDEZÉSTŐL A MEGNYUGVÁSIG

Február 29., szombat délután

Nagyon nagy szükség van az imára... Dániel úgy könyörgött Istenhez, hogy nem magasztalta magát, és jószágot sem tulajdonított magának: „Hallgass meg, Uram! Bocsásd meg, Uram! Figyelj rám, Uram! Cselekedj te magadért, és ne késlekedj!” Ezt nevezi Jakab az igazak eredményes, odaadó könyörgésének. Krisztusról mondták: „Majd halálfélelem vett erőt rajta, és még állhatatosabban imádkozott.” Milyen ellentétei ennek a menny Fensége által könyörgött közbenjárásnak a gyöngye és hideg imák, amelyeket Istennek ajánlanak. Sokan megelégednek a száj szolgálattal, és alig akad, aki őszintén, komolyan, szeretettel vágyik Isten után.

Az Istennel való közösség hozza a lélek tudomására a Mindenható akarátának benső ismeretét. Mégis sokan, akik noha vallják a hitet, nem tudják, mi az igazi megtérés. Nincs tapasztalatuk Jézus Krisztus által az Atyával való közösségről, és sosem tapasztalták meg az isteni kegyelem hatalmát, hogy megszentelje szívüket. Imádkoznak, majd vétkeznek. Vétkeznek, majd imádkoznak. Életük tele rosszindulattal, tettetéssel, irigységgel, féltékenykedéssel és a maguk szeretetével. Az ilyenek imája utálatosság az Isten előtt. Hiszen az igazi ima munkába állítja a lélek erőit, és kihat az életre. Aki így imádkozik, az kitárja Isten előtt szükségleteit, mert érzi, hogy az ég alatt minden más mennyire üres. „Uram, kívánságom világos előtted – mondja Dávid –, sóhajtásaim nem maradnak rejtve.” „Lelkem szomjúhozik az Isten után, az élő Isten után. Mikor mehetek már, hogy lássam Isten arcát?” „Mikor ezekre gondolok, kitöltöm lelkemet.” – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 534. o.

A pogányok bűnöket elfedező érdemszerzésnek tekintették imáikat. Ezért minél hosszabbra nyúlt az ima, annál több volt benne az érdem. Ha a saját erőfeszítéseinkből tudnánk szentté válni, akkor lenne alapja az örvendezésnek és dicsekvésnek. Az imáról alkotott ilyen felfogás

az önmegváltás elvének gyakorlati megnyilvánulása. Erre az elvre alapul minden hamis vallásos rendszer. Jézus vallásos kortársai, a farizeusok, átvették az imának ezt a pogány felfogását; ámde ez a felfogás közel sem halt ki napjainkban, még a hitvalló keresztények közt sem. A berögződött, szokásos szavak ismételtetése, amikor a szív nem érzi át, hogy Istenre van szüksége, ugyanaz, mint a pogányok hiábavaló imaismételtetése.

Az ima nem a bűn levezeklése; magában az imában nincs erő, sem érdem. Az összes ékes kifejezés sem ér fel akár egyetlen megszentelt sóvárgással. A legékesszólóbb könyörgés is üres szócséplés csupán, ha nem a szív tényleges gondolatainak ad hangot. Másfelől a hő vágyból fakadó ima a lélek őszinte szükségleteit fejezi ki, ahogy földi barátunkat kérnénk meg szívességre, bízva, elvárva, hogy eleget tesz a kérésünknek. Isten nem vár el tőlünk kenetteljes hízelteléseket, de a bűnének és magatehetetlenségének tudatától megtört szív hangtalan kiáltása igenis utat talál az irgalmasság Atyjához. – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 86. o.

Emberi mivolta az imát szükségletévé és kiváltságává tette. Atyjával való közösségében vigaszt és örömet talált. Ha tehát az emberiség Megváltója, az Isten Fia, szükségét érezte az imának, mennyivel inkább fontos, hogy mi, bűnös, gyenge emberek is felismerjük annak szükségét, hogy bensőségesen és állandóan imádkozzunk Istenhez! – *Jézushoz vezető út*, 93. o.

Március 1., vasárnap – Isten igéjének központi szerepe

A Jeremiás által a babilóniai zsidó foglyoknak küldött levelek másolata, valamint a hamis próféták által a foglyoknak és a jeruzsálemi hatóságoknak küldött levelei, az igaz és a hamis közti vita történetével együtt megtalálhatók Jeremiás 27–29. fejezetében.

A Jeremiás és a fogságban levő izraeli vének közti levélváltás után közvetlenül a látnok utasítást kapott, hogy írjon le mindent, amit Izráel helyreállításáról az Úr feltárt előtte. Ezeket a 30–31. fejezetben találjuk feljegyezve.

A 25. fejezet jövendöléseivel együtt Dániel próféta ezeket a leveleket és feljegyzéseket tanulmányozta Dárius első évében, több mint hatvan évvel papírra jegyzésük után. – *A Te Igéd igazság*, 1157–1158. o.

Az Ige legyen az útmutatótok, vezérelvetek. Így tanuljátok meg a kifinomult modort, a kegyes magatartást és a hibátlan ítélőképességet. Tanulmányozzátok az Igét. Ha tanácstalanok vagytok, kutassátok az Írást, és megfelelő tanácsot fogtok kapni. Keressétek az Úr vezetését. Sose kövessétek azt, amit az Úr az Igéjében megtiltott, hanem mindenkor igyekezzetek úgy eljárni, ahogy az Ige kéri. „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyoságot tesznek rólam.” (Jn 5:39)...

Nincs olyan az életünkben, ami iránt Isten ne mutatna érdeklődést. Minden érdeklődésünk fontos számára. „És imé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Népének Isten a pajzsa és védelme. Kinyújtja karját az Őbenne bízókra, így aki bántani akarja őket, előbb Isten karját bántja. – *The Upward Look*, 87. o.

Az Isten által ihletett drága hit erőt ad, és nemes jellemet alakít ki bennünk. Míg Isten jóságánál, kegyelménél és szereteténél időzünk, egyre tisztábban értjük meg az igazságot; szent vágy ébred bennünk a tiszta szív és nemes gondolatok után. Lelkünk a szent gondolatoknál időzve, Istennel érintkezve és Igéjének tanulmányozása segítségével átalakul. Az igazság oly magasztos, messze terjedő, olyan mély és széles, hogy énünk elvész szemeink elől. Szívünk meglágyul, meghajlunk Isten előtt alázatosságban, kedvességben és szeretetben.

A szent engedelmség által fejlődnek természetes képességeink. Az élet Igéjének tanulmányozása nemesbíti a tanulók gondolkodását, és széles látókörűvé teszi őket. Ha tiszta gondolkodásúak, a szellemi képességeik is egyre növekednek. Oly mértékben nevelhetik és fegyelmeshetnek magukat, hogy a körülöttük levő emberek megláthatják, mivé lehetnek, és mit tehetnek azok, akik kapcsolatban állnak a bölcsesség és erő Istenével. – *Az én életem ma*, 262. o.

Március 2., hétfő – Könyörgés kegyelemért

Dániel imában és bűnvallomásban mutatott példáját a mi tanulságunkra és bátorításunkra jegyezték fel. Izráel ekkor már közel hetven éve raboskodott. A föld, amelyet Isten a maga tulajdonának választott, pogányok birtokába került. A szeretett város, a menny világosságának részese és valamikor az egész világ öröme, most megvetetten és lefokozottan hevert. A templom, amely azelőtt Isten szövetségládáját és

a dicsőség két angyalát tartalmazta, romokban hevert. Még a helyét is tiszteletlen lábak szentségtelenítették meg. A régi dicsőségről tudó hú férfiak fájdalommal teltek el a szent hajlék pusztája miatt. Istennek ez a hajléka különböztette meg Izráelt, mint Isten választott népét. Ezek a férfiak tanúi voltak, hogy Isten elítélte népét a bűneik miatt. Tanúi voltak e szavak beteljesedésének. Kedvezése ígéreteinek is tanúi voltak, ha Izráel visszatér Istenhez, és körültekintően jár színe előtt. Idős, ősz zarándokok mentek Jeruzsálembe, hogy imádkozzanak a romok között. Megcsókolták és könnyeikkel öntözték a köveket, amint esedeztek az Úrhoz, hogy könyörüljön meg Sionon, és takarja be igazságossága dicsőségével. Dániel tudta, hogy az Izráel fogságára kiszabott idő csaknem véget ért, mégsem gondolta, hogy mivel Isten megígérte szabadításukat, nekik ne lenne szerepük ebben. Bőjtrel, bűnbánattal, töredelemmel kereste az Urat, bevallva a maga és a nép bűneit. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1172. o.

Nem értékeljük kellőképpen az ima erejét és hatékonyságát. „Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászokozásokkal.” (Rm 8:26) Isten elvárja, hogy járuljunk elé imában, hogy megvilágosíthassa az elménket. Csak Ő adhatja meg az igazság jobb megismerését. Csak Ő teheti érzékennyé és engedelmessé a szívet. Gyarapíthatja értelmünket, hogy különbséget tehesünk az igazság és a hamis tanítások között. A vágyakozó elmét megerősítheti, ismeretet és hitet adhat, amely kiállja a próbákat is. Ezért tehát szüntelenül imádkozzatok. A Dániel imáját meghallgató Úr hallja a ti imáitokat is, ha Dánielhez hasonlóan közeledtek Őhöz...

Tudnunk kell, imádkoznunk. A közönséges, élettelen ima nem kapaszkodik bele a mennyei tulajdonságokba. Akkor hallja meg Isten a könyörgést, amikor saját méltatlanságától összetört szívből fakad. Az ima vigasztalásunkra és üdvösségünkre adatott, hogy hit és reménység által elsajátíthassuk Isten gazdag ígéreteit. Az ima a feddhetetlenséget éhező és szomjazó lélek vágyainak a kifejezőmódja. – *In Heavenly Places*, 75. o.

Ha mi, mint nép, úgy imádkoznánk, mint Dániel, ha úgy küzdenénk Istennel, és ha lelkünket hozzá hasonlóan meg tudnánk alázni, akkor éppúgy meghallgatásra találunk, mint Dániel. – *Megszentelt élet*, 47. o.

Március 3., kedd – A közbenjárás értéke

Mi is a közbenjárás? Aranyfonál, ami a korlátolt embert összeköti a végtelen Isten trónusával. Az ember – akinek a megváltása érdekében Krisztus meghalt – Isten trónusához könyörög, és kérését átveszi Jézus, aki saját vérével váltotta meg őt. Nagy Főpapunk feddhetetlenségét adja az őszinte imádkozóra, és a krisztusi ima ekképpen egyesül az imádkozó ember könyörgésével.

Jézus arra buzdította gyermekeit, hogy szüntelenül imádkozzanak. Ez nem azt jelenti, hogy folyton a térdeinken kell lennünk, hanem azt, hogy az ima legyen a lelkünk lélegzetvétele. Bárhol is találtatunk, csendes imát kell emelnünk Istenhez, hogy ügyvédünk könyörögghessen értünk, és az Atya elé tárhassa kéréseinket az Ő feddhetetlenségével együtt. – *That I May Know Him*, 78. o.

Mialatt Péter és János fogságban volt, a többi tanítvány, ismerve a zsidók gyűlöletét, állandóan imádkozott a két testvérért, aggódva, nehogy a Krisztuson végrehajtott kegyetlenség megismétlődhessen. Mihelyt az apostolok kiszabadultak, azonnal felkeresték a tanítványokat, és közölték velük a vizsgálat lefolyását. Nagyon nagy volt a hívők öröme...

A tanítványok több erőért könyörögtek, hogy hivatásukat betölthessék, mert látták, hogy ugyanazzal a kitartó ellenállással kell megküzdeniük, mint amelyet Krisztus is tapasztalt e földön. Miközben még hitben egyesített imáik a menny felé szálltak, már meg is jött a felelet. „Az a hely, ahol egybegyűltek, megmozdula, és ismételten megtelének Szentlélekkel.” Bátorsággal mentek ki újból, hirdetni Isten szavát Jeruzsálemben. „És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról” (Csel 4:31–33), Isten pedig csodálatosan megáldotta fáradozásaikat. – *Az apostolok története*, 67. o.

Mialatt Péter kivégzését különféle ürüggyel elhalasztották a húsvét utáni időre, addig Krisztus gyülekezetének volt ideje a mély önvizsgálatra és a komoly imára. Buzgón könyörögtek böjtöléssel és könnyek között. Szüntelenül imádkoztak Péterért. Érezték, hogy nem tudnák őt nélkülözni a keresztyeni munkában, és elérkeztek arra a pontra, ahol Isten segítsége nélkül Krisztus egyháza kihalna.

Végre kitűzték Péter kivégzésének napját, de a hívők imái még mindig felszálltak a mennybe, és mialatt minden törekvésüket és rokonszenvüket buzgó imában fejezték ki, Isten angyalai őrizték a bebörtön-

zött apostolt. Az ember végső válságos helyzete alkalom Isten számára. – *A megváltás története*, 293. o.

Lehetetlen felbecsülni az imádkozó anya befolyásának erejét. Ő felismeri minden útjában Istent. Gyermekait a kegyelem királyi székéhez viszi, és bemutatja őket Jézusnak, hogy áldását kérje rájuk. Az ilyen imák befolyása a gyermekekre olyan, mint az „élet forrása”. A hitben elmondott imák képezik a keresztény anya erejét és támaszát. – *Boldog otthon*, 266. o.

Március 4., szerda – A Messiás munkája

A Megváltó szolgálatának megkezdése után hét évig az evangéliumot főképpen a zsidóknak kellett hirdetni; három és fél évig ezt maga Krisztus tette, azután pedig az apostolok. „A hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak” (Dn 9:27). Kr. u. 31 tavaszán Krisztus, az igazi áldozat feláldoztatott a Kálvárián. Ekkor a templom függőnye kettéhasadt: jelezte, hogy az áldozati szolgálat szentsége és jelentősége megszűnt. Véget ért a földi áldozatok és ajándékok ideje.

Az egy hét = hét év Kr. u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövezésével a zsidók végleg megpecsételték, hogy elvetik az evangéliumot. A tanítványok, akik az üldöztetés miatt idegen földeken szóródtak szét, „széjjeljártak, hirdetve az igét” (Csel 8:4). Röviddel ezután Saul, az üldöző megtért, és Pál lett, a pogányok apostola. – *Jézus élete*, 233. o.

Az elmélkedés micsoda témája ez: „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ésa 53:5). Fel sem fogjuk, mekkora áldásokat kaptunk. Szenvedhetett-e többet Jézus? Nyerhetett volna-e nekünk gazdagabb áldásokat? Még a legkeményebb szívnek is meg kellene lágyulnia, meggondolva, hogy értünk hagyta el a menny boldogságát és dicsőségét, értünk szenvedett gyalázatot és nyomort, kegyetlen kínzást és borzalmas halált. Ha kereszthalálával és feltámadásával meg nem nyitotta volna előttünk a remény ajtaját, nem ismernénk mást, csak a sötétség rémségeit, a kétségbeesés gyötrelmeit. Miközben jelenlegi állapotunkban ajándékokban és áldásokban részesülünk, fel sem érjük ésszel, hogy milyen mélységekből mentett ki minket. Képtelenek

vagyunk felmérni, mennyivel súlyosabbak lennének bajaink, ha Jézus fel nem emelt volna, átölelve bennünket az együttérzés és a szeretet karjaival.

Remélhetünk, örvendezhetünk. Közbenjárónk a mennyei szenthe-lyen könyörög értünk. Bocsánatot és békét nyerünk érdemeiért. Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tegyen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. Kedves testvérem, ha Sátán reménytelenséggel, lehangolt-sággal, kétségekkel akarja átítatni gondolkodásodat, állj ellene sugal-latainak! Beszélj neki Jézus véréről, amely megtisztít minden bűntől. Egyedül nem menekülhetsz a kísértő hatalmától, de reszket és vissza- vonul, ha hivatkozol a drága vér érdemeire. Hálásan fogadod-e a Jézus- tól kapott áldásokat? Elveszed-e az üdvösség feléd nyújtott poharát, segítségül hívod-e az Úr nevét? Ne kételkedj abban, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott ki! Egy pillanatra se szomorítsd szánakozó Megváltód szívét kételyeddel. A legmélyebb érdeklődéssel követi előrehaladásodat a mennyei ösvényen, látja buzgó igyekezete- det, figyelemmel követi eleséseidet és gyógyulásaidat, reményeidet és félelmeidet, csatáidat és győzelmeidet. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 316. o.

Március 5., csütörtök – A prófétai naptár

A jövendölésekben egy nap egy évet jelent (Lásd: 4Móz 14:34; Ez 4:6). A hetven hét vagy négyszázkilencven nap négyszázkilencven évnek felel meg. Meg van adva ennek az időszaknak a kiindulópontja: „Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítettése felől való szó- zat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van” (Dn 9:25), hatvankilenc hét, vagy négyszáznyolcvanhárom év. A Jeru- zsálem helyreállítására és újjáépítésére vonatkozó parancsot Artaxerxes Longimanus rendelete véglegesítette (Lásd: Ezsd 6:14; 7:1, 9), ez Kr. e. 457 őszén lépett hatályba. Ettől az időtől számítva négyszáz- nyolcvanhárom év Kr. u. 27 őszéig tart. A prófécia szerint ennek az időszaknak a Messiásig, a Felkentig kell tartania. Kr. u. 27-ben Jézust keresztségekor felkente a Szentlélek, és ezután hamarosan elkezdő- dött szolgálata. Ekkor hirdette az üzenetet: „Bétölt az idő” (Mk 1:15). – *Jézus élete*, 233. o.

Krisztus első eljövetelekor a szent város papjai és írástudói, akikre Isten rábízta kinyilatkoztatásait, felismerhették volna az idők jeleit, és hirdethették volna a Megígért jövetelét. Mikeás megjövendölte a Messiás születési helyét, Dániel meghatározta adventjének idejét (Mik 5:2; Dn 9:25). Isten ezeket a próféciákat a zsidó vezetőkre bízta. Nem volt mentségük, ha nem tudták, és a népnek nem hirdették, hogy a Messiás a küszöbön van. Tudatlanságuk bűnös mulasztás következménye volt. – *A nagy küzdelem*, 313. o.

Minden embert a rá jellemző légkör vesz körül. Ezt a légkört megtöltheti a hit és a bátorság éltető ereje, és balszamossá teheti a szeretet jó illata. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, és mérgezett valamilyen halálos bűn szennyétől. A bennünket körülvevő légkör – tudatosan vagy öntudatlanul – kihat minden emberre, akivel érintkezünk.

Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, ténykedésünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, és azok is másokra. Eközben tudunkon kívül ezek meríthetnek áldást a befolyásunkból. – *Krisztus példázatai*, 339. o.

A Megváltó hú követői minden korban az Úr eljövetelében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövetelének –, tanítójuk, Pál felhívta figyelmüket a feltámadásra, amely a Megváltó adventjekor lesz... „És ekképpen – mondta – minden-

kor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:17–18) – *A nagy küzdelem*, 302. o.

Március 6., péntek – További tanulmányozásra

Megszentelt élet: „Dániel imája” című fejezet.